

Luk.8:4-15, sexagesima 1:a årg. 120212.

Texten om den fyrhanda sädesåkern, den kallas ofta så, liknelsen om den fyrhanda sädesåkern. Vi har vägkanten, vi har berghällen, vi har tistlarna och till slut, den goda jorden. Fyra områden, där det man sår inte riktigt verkar få samma förutsättningar att gro och växa. Uppenbart även för en som är uppväxt i storstadens djungel. Texten finns med små variationer med i alla de tre synoptiska evangelierna, det vill säga Matteus, Markus och Lukas. Det som är lite ovanligt, det är att Jesus själv efteråt berättar vad liknelsen handlar om, tolkningen brukar han annars överlämna till sina åhörare. Och om hans förklaring den här gången förenklar eller gör det hela svårare, ja det vill jag nog låta vara osagt.

Men varför gör bonden som han gör, man kan undra om han är okunnig, förvirrad eller kanske till och med lite berusad då han strör utsädet tillsynes vilt och oplanerat omkring sig. Men är det inte just det som är poängen. Det handlar om det överflödande. För om utsädet är Guds ord, det levande ordet, inte bara det tryckta eller det talade. Då sprids det helt utan åtskillnad, ingen plats, ingen människa är undantagen. Ja, om det handlar Guds ord i dess vidaste bemärkelse, det ordet som i begynnelsen sa, "Ljus bli till." Då blir det för mig synonymt med Guds närvaro, överallt, för alla och envar. En överflödande närvaro. För visa mig den plats där Gud inte är. Mörkret och djävulskapet må vara stort på sina håll. Men att Gud ändå inte skulle vara just där, det är för mig en omöjlighet... Ett levande ord, en närvaro i världen.

Och denna närvaro, den liksom söker oss, den liksom vill oss något. Ord som liv, mening, sammanhang och växt. Och då är vi tillbaka i texten, bilden och orden om sådden som söker oss. Sådden som utan beräkning och förbehåll, ständigt går över världen... sådden som utan beräkning och förbehåll ständigt går över världen.

En del av den faller i den goda jorden, där får det gro och växa. Men en del faller på vägkanten där det förtrampas, en del på berghällen där jordmånen är så tunn, eller bland tistlarna där det förkvävs. Och man frågar sig, varför blir det så?

Och i varförfrågan så svänger liksom plötsligt texten för att bli närmast existentiell. För att i ett slag handla om dom svåra frågorna, om grunden för vår tillvaro här på jorden.

Som om texten frågar, -varför lever många under förhållanden, där både människor, liv och godhet förtrampas.

Varför hittar så många aldrig, eller ens är i närheten av den goda jordmånen för sina liv. Det liv som inte behöver präglas av skörhet och rädsla.

Varför förkvävs så många, förkvävs av andra i ens närhet, av religionen, av kraven. Ja är det inte det den här texten också handlar om. Varför är livet så orättvist? Varför är livet så förbaskat orättvist?

Varför får så många aldrig gro, växa och bli det de är till för att vara. Till människor som är till för att älska, sig själva och varandra. Till människor som kan ge och ta och

relatera till andra på ett sunt och kärleksfullt sätt. Till växt, kärlek respekt och ett okränkbart liv.

VARFÖR ÄR DET INTE ALLTID SÅ???

Frågan är gammal, kanske lika gammal som människan själv, men svaret, det är fortfarande höljt i dunkel. Vi vet att det är så, men vi vet egentligen inte varför. Ja, människan och är i sanning en gåtfull skapelse. På samma gång både helt underbar och totalt livsfarlig.

Så vad ska vi då med Gud till, kanske man kan undra? Vad ska vi med tro till, om det ändå inte är bättre än så här.

Men är det inte just därför vi behöver Gud. Är det inte just för att det ser ut som det gör, som vi behöver nått att hålla oss till, att hoppas på. Om vi inte kunde ana, se eller ens trodde att det levande ordet ständigt sås, vad skulle vi i den här världen då få skörda? Bara tanken skrämmer mig.

Tron är för mig som ett stort trots allt.

Trots att det ser ut som det gör är Gud alltid närvarande.

Trots att det ser ut som det gör, har Jesus dött och uppstått för den här världen.

Trots att det ser ut som det gör, så fortätter vi att tro, be, handla, sjunga lovsång och fira nattvard.

Ja, texten säger att vi människor lever under olika förutsättningar, så var det redan då. Och idag behöver vi inte titta särskilt långt för att hitta tex. utslagningen, utanförskapet och missbruket. Det finns i våra trappuppgångar. Och i ett längre perspektiv, nyheterna om ohyggligheterna i Syrien,(och vi låter slaktandet fortgå allt medan vi andra tvistar om det ska ses som en inre angelägenhet eller inte.)

Jordmånen är ofta tunn, nu liksom då. Liv trampas bokstavligen ner, nu liksom då.

Men vår uppgift är den goda jorden. Som världsvid kyrka, som församling i Abrahamsbergskyrkan, som kristna och som medmänniskor. Just att bereda plats för den goda jorden.

Att i kraften av Guds närvaro . I namn av tron att Jesus har uppstått ifrån de döda. I vetskapen om att alla, alla utan undantag är Guds barn, säga:

-Detta är inte rätt.

-Detta måste få ett slut. Den goda jorden, jorden där man kan få gro, växa och leva sitt liv. Den är till för alla.

Naiv är jag kanske (det ser jag som en merit), men jag tror inte att jag är korkad. Vi kanske aldrig dit, troligtvis inte, då orättvisa som sagt inte är något nytt påfund. Men det spelar ingen roll, och har kanske egentligen inte med saken att göra. Det är vår uppgift och vårt kall, att tillsammans med Gud, -att så det levande ordet, -att sprida Guds rike.

Det tas inte alltid emot, det vet vi, och det verkar nu en gång vara så med den här världen. Liknelsen berättar om det med all tydlighet. Men om inte vi sår det levande

ordet och berättar om Guds rike, vi människor av god vilja, vem ska då göra det? Om vi tystnar, vågar vi då lita på att stenarna kommer att ropa?

Det levande ordet sås över världen, Guds kärlek genomsyrar den, trots allt. Det är så, och vi måste få tro att det är så.

Fast jordmånen i många fall är tunn så tunn. Fast stöveltrampet är högljutt och tistlarna är så kvävande.

Jag har läst det förut, men kommer ni ihåg hur Dietrich Bonhoeffer från fängelsehålan avslutade sin kvällspsalm?

Av goda makter underbart bevarad,
jag går mot vad jag ännu inte vet.
Men Gud är med, i Kristus uppenbarad,
i går, i dag - och i all evighet....

Men Gud är med, i Kristus uppenbarad,
i går, i dag - och i all evighet...

Har du fått känna närvaron någon gång?

Har du fått känna hur det plötsligt fanns någon mer, något mer?

Då befann du dig i den goda jorden.

Ibland känns jorden tunn, ibland suger liksom tistlarna ut en. Det är nog så för de flesta av oss. Det är nog så att vara människa.

Men det är nog också så. Att himlen runt hörnet, den är aldrig långt borta. Himlen runt hörnet, den är aldrig långt borta... Det är nog också så, för de flesta av oss. Det är nog så att vara människa.

"Hör du som har öron att höra med."